

Dögöljön meg a párizsiak olimpiája is!

A 2024-es olimpiai játékok magyarországi médiareprezentációjának sorsa valójában már 2017-ben eldőlt. Látszólag akkor, amikor a Momentum 254 ezer támogató aláírást gyűjtött össze annak érdekében, hogy mielőtt Magyarország véglegesítené jelentkezését a 2024-es olimpia megrendezésére, legyen népszavazás a kérdéstről. A 254 ezer összegyűjtött aláírás pedig azt jelentette, hogy kötelező kiírni a népszavazást, ami azonban nem sok jót ígért a játékok megrendezésének jövőjét illetően. Mint utóbb megtudtuk, a kormánynak alapvetően nem is a sikeres NOlimpia kampány miatt szállt inába a bátorsága, hanem, ahogyan azt illetékes államtitkár elmondta: az olimpiai játékokra aspiráló országok lakossága körében „a Nemzetközi Olimpiai Bizottság munkatársai nem hivatalosan felméri, hogy hány olyan ember van, aki támogatná azt, hogy legyen Budapesten olimpia, és hány olyan, aki nem, és annak nagyon rossz eredménye lett”. Ez pedig lényegében egyet jelentett a magyarországi pályázat bukásával, hiszen a NOB nyilván nem fogja egy olyan országnak ítélni a játékok megrendezésének lehetőségét, amelynek lakossága ellenzi azt. Így a Momentumnak akár még hálások is lehettek volna az olimpiai álmokat szövögetők, hogy megkímélte őket egy látványos hazai és nemzetközi kudarcától, ám mint tudjuk, a mi kormányunkat

nem olyan fából faragták, amelyet a józan megfontolás vezérel.

A NOB közvélemény-kutatásának és a NOlimpia mozgalom hasonló irányba mutató népszavazási kezdeményezésének eredménye láttán Orbán Viktor nemcsak a magyar lakosságra, hanem a pályázat nyertesére is jóvátehetetlenül megsértődött.

Rajtunk, magyarokon úgy állt boszszút, hogy a többség olimpiát ellenző véleménye ellenére 2024-re csaknem az összes, az olimpia rendezéséhez szükséges sportlétesítményt megépíttette közpénzen, a párizsiakon pedig úgy, hogy a teljes hazai hivatalos nyilvánosság a párizsi olimpia lejáratására kaphatott megbízást.

Valójában már a játékok megkezdése előtt hónapokkal megindult a hangulatkeltés és fanyalgás, a kormánypárti média – beleértve a közpénzből finanszírozott sportcsatornákat is – folyamatosan az előkészületek körüli anomáliákról, nehézségekről, létező és nem létező problémákról adott hírt. Gyorsan nyilvánvalóvá vált, hogy a hivatalos propaganda semminek nem örülne jobban, mint ha az egész 2024-es olimpia kudarcba fulladna.

Ehhez a hangulatkeltéshez érkezett nem várt segítségként a tény, hogy Oroszországot – részben az államilag finanszírozott doppingolás, részben az Ukrajnával szemben indított hódító háború miatt – kizárták a játékokról. Ettől kezdve

az orosz média világméretű áhírgyártásba és hazugságkampányba kezdett a NOB és a párizsi rendezvény lejárata érdekében, és ez igazán kapóra jött a magyar állami média ágenseinek és még inkább a közösségi médiában garázdálkodó, ugyancsak államilag finanszírozott influenszereknek és trolloknak. Már az olimpia előtt egy évvel megkezdődött a szervezett álinformációgyártás, amelyhez nagy segítséget nyújtott az AI használata is. Bár az orosz állam képviselői váltig tagadják, kevés kétségünk lehet afelől, hogy ők állnak annak a filmnek a hátterében is, amelynek célja a NOB és a párizsi olimpia lejárata volt, a narrációt pedig egy Tom Cruise-éra megtévesztésig hasonló hang mondja el, amelyet mesterséges intelligencia segítségével állítottak elő. Talán ez a film volt az orosz áhírgyártás olimpiával összefüggő csúcsteljesítménye, de emellett csaknem naponta jelentek meg a világ médiájában félelemkeltő, hazug rémhírek az olimpiával, a NOB-bal, Franciaországgal kapcsolatban és a magyar propagandamédia és a kormány influenszerei boldog lelkesedéssel osztották az állami és közösségi média fórumain ezeket a tartalmakat.

A rosszindulathoz, ellendrukkeriséghez azután kiváló táptalajt nyújtott az időnként már zavarba ejtően látványos, sokszínű, elképesztően kreatív és tehetséges, a hagyományokra és előítéletekre fittyet hányó, hol pimaszul szellemes, hol meghatóan giccses megnyitó ünnepség, ami a hazai közvéleményt is megbabonázta. Volt, akit magával ragadott, másokat felháborított, de mindenkit reagálásra készítetett.

Valóságos kultúrtörténeti barangolás volt, végigvezetett a francia történelem legfontosabb eseményein, a kultúra, a tudomány és sport nevezetességein, megtudhattuk, hogy mi mindent kapott a világ a franciáktól, és miközben a szemünk előtt elevenedtek meg a párizsi legendák és hagyományok, bejárhattuk a csodálatos főváros minden zegét-zugát.

Mindeközben elmondhatatlanul szellemes és látványos volt, nem nélkülözte az önreflexiót és az öniróniát sem, és nyilvánvalóan arra is törekedett, hogy egy kicsit helyrebillentse a franciák önképét. A narratíva láthatóan arra fókuszált, hogy egy kicsit kárpótolja a francia kultúrában a legutóbbi időkig háttérbe szorított nőket, és legfontosabb célja a világ és ezen belül Franciaország sokszínűségének reprezentálása és elfogadása volt.

Hihetetlenül sokféle volt a megnyitó, voltak benne lélegzetelállítóan szép, felemelő és közhelyes, giccses pillanatok. Volt, amit túltoltak, és volt, ami lehetett volna hangsúlyosabb. Volt, aki unta, én például nagyon élveztem. És persze sokkal viccesebb, amikor a királynő helikopteren megérkezik a stadionba, vagy megjelenik Mr. Bean (mint az ugyancsak rendkívül látványos londoni megnyitóünnepségen), esetleg amikor a kínaiak elképesztő profizmussal és technikailag tökéletesen megoldott látvánnyal kápráztatnak el, de nekem pont azért volt nagyobb élmény a párizsi megnyitó, mert számos olyan kérdést vetett fel, amelyre reflektálnunk kell. Amely még hetekkel később is komoly vitákat provokált, mert a hétköznapijaink és a jövő eleven kérdéseit vetette fel, amelyekre mindannyian keressük a választ.

Számomra a legizgalmasabb élmény az a fantasztikus ötlet volt, ahogy ezt a világunnepséget kinyitották az utca embere számára. Egy kicsit azok is résztvevők lehettek, akik soha nem tudnának méregdrága jegyet venni egy akár mekkora stadionba, akik a Szajna partján álldogálva mégis élőben láthatták az ünnepség egy-egy részletét, vagy megérinthezték a lángot vivőket. Szerintem ez nagyon fontos üzenete volt az eseményeknek! Az egyszerű, hétköznapi, csóró emberek sem voltak kirekesztve, ha akarták, ők is részesei lehettek a színpompás attrakciónak. És ebben a teljesen szétszakadó világban, ahol a „Liberté, Égalité, Fraternité” egyre üresebben hangzó közhellyé válik, különösen fontos, hogy a franciák megpróbálták leporolni, újraértelmezni és modern tartalommal megtölteni a francia felvilágosodás jelszavait, amelyek ellen ádáz küzdelmet folytatnak a fejlett világ tálibjai.

Nálunk az állami propaganda médiatudósítóinak alig leplezhető, kétségbeesett zavara volt a bonus track az olimpiai megnyitón! Bár igyekeztek elhallgatni, hogy az ünnep a humanizmus, a sokszínűség, a tolerancia, a szabadság, a szolidaritás, a természet szeretete és megóvása eszméi köré fonódott, a látvány önmagáért beszélt. A műsorvezetők meg csak hebegtek-habogtak, méltatlankodtak, és sértődötten cikizni próbáltak mindent, alapvetően azonban ők voltak cikik. De nagyon! Látványosan elakadt a hangjuk, amikor két férfi csókot váltott, vagy a szemünk elől becsukódott egy szobaajtó, ahová két pajkos férfi és egy nő szaladt be, és

csak kapkodták a levegőt, amikor drag queenek is megjelentek Dionüszosz asztalánál. Hol az kifogásolták, hogy keveset szerepelnek a sportolók az ünnepségen, hol azt, hogy méltatlanul kevés helyet kaptak a magyar sportolók egy hajó fedélzetén, miközben jól láthatóan képtelenek voltak lépést tartani az eseményekkel, és gyakran fogalmuk sem volt arról, hogy mi történik a szemük előtt. Nem értették a kulturális és történelmi kódokat és szimbólumokat, és ez nem is lett volna baj, hiszen egy sportriportertől nem várhatjuk el, hogy jártas legyen a francia kultúrtörténet apró és finom részleteiben, a baj az volt, hogy tudatlanságukat is a franciák rovására írták.

Nem szeretnék a „régén minden más volt” csapdájába besétálni, és azt sem állítom, hogy az olimpiai közvetítések zömét láttam, de fájlóan hiányzott az állami média sportriportereinek teljesítményéből a valódi felkészültség, és főképpen az elkötelezettség és a szenvedély. Nyilvánvalóan megoszlanak a vélemények a korábban népszerű szpikerek tevékenységéről, tehetségéről, szakmai felkészültségéről, azt azonban nehéz lenne kétségbe vonni, hogy többségük hangjában izzott a szenvedély, a sport iránti elkötelezettség. Ehhez képest a mostani olimpián a riporterek többsége unottan, fahangon, érzelmentesen sorolta a közhelyeket és statisztikai adatokat, voltak, akiknek az értelmes és helyes mondatszerkesztés is megoldhatatlan feladatot jelentett. Ezekből a bikkfamondatokból állított össze rövid szemelvényt Zelki János egy Facebook-bejegyzésben:

Íme a válogatás.

„A negyedik hely is szépen csillog.
Mellúszásban öles léptekkel halad
előre.

A franciák sima, szuverén győzelmet
arattak.

A török úszó visszavett az agarakból.
Nagy kő esett le a franciák válláról.
Bagatell apróságok is felmerülhet-
nek a történetben.

Van, akinek jól sikerül a verseny,
van, akinek nem, ez a nagy számok
törvénye.

Győztes mindaz, aki annak érzi ma-
gát.

Könnyen lehet, hogy három szék kö-
zött a pad alá esik.

Lehetséges, hogy lájtosan az utolsó
métereken vette át a vezetést.

Az egyiptomiak nem akarnak kocká-
zatot vállalni a feltámadással.

A magyar lányok elkezdtek a tempó
szaporítását.

Sokadszor próbálkoztak a franciák
Herrem meglövetésével.”

Az oroszpartí magyar közmédia
azt harsogta a megnyitó után, hogy
a franciák megtámadták a keresz-
ténységet. Majd fölkészületlen rep-
rezentánsai olykor eléggé látványo-
san megtámadták a magyar nyelvet.
Szerencsénkre a makogásért nem
járt aranyérem.

128

Szöllősi Géza: Ejakulátor